

הילפוחא מערב ועצד כנעני, דגם כשאחר מקבל או אחר נותן מקרי. כסף ממש, וכמו לדעת שאר הראשונים, ואין חילוק כלל בין הרמז"ס והרש"א והרא"ש צעיקר הפשט של ערב ועצד כנעני.

מה שכתבת לחלק צענין חפסית קידושין בין חייבי כריתות לחייבי לאוין, אינו נראה צענין החילוק הזה, רק צבולתו הא' דלא חפסי קידושין משום האיסור הוא, וח"ל שוין לחייבי כריתות בזה, ואין לחלק ביניהם, אולם מה שכתבת בסוף דבריך דגם לפי הטעם דאין עשה דוחה ל"ת שיש בו כרת מ"מ הא' דנפקע הזיקה לגמרי הוא רק מטעמא דלא חפסי בה קידושין, והבאת בן מדברי הרמז"ס צפ"ו מהל' יבום עיי"ש, דבריך נראה בזה לפום ריהעא כי רחוק אנכי עתה מהענין, והיעזר אשר אמרת, אולם צעיקר הקושיא מנדה לא הועלת בזה כלום, כי הלא כ"ז הוא רק לענין הפקעת הזיקה וכן הם דברי הרמז"ס אמורים רק לענין הפקעת הזיקה וזה הוא החלוי בחפסית קידושין, דוק בלשונו, אבל לענין עיקר מלות יבום הלא קי"ל דגם בח"ל אם צעלו לא קנו אם אך לית בהו דין דחי' כמבואר בסוגיא דף כ' דקמיתב מכך דאם צעלו קנו, וכן פסק גם הרמז"ס צפ"ו הי"א דבאלמנה מן הנשואין אם צעלו לא קנו משום דאין עשה דוחה ל"ת ועשה, וגבי נדה הרי קני ועציד מלוא וליכא שום גריעותא בהיבום שלה, וצ"ע דנדה שאני צעיקר דינה משאר עריות וח"ל, שאין איסורה שייך כלל לענין עיקר דין יבום, רק דמעשה הביאה בשעתה איסורה וח"ל לו לקיים אז המלוא, אבל אין איסורה סותר כלל לעיקר דין היבום, ומש"ה גם בנדה אף דקעצר על האיסור מ"מ לענין מלות יבום אין זה נוגע כלום וקני ומקיים מלוא, אבל בשאר ח"ל אף דחפסי בהו קידושין אבל מ"מ איסורן סותר למלות יבום, ומש"ה אנו לריבין בהן לדין דחי' אבל בלא דחי' אף דהזיקה לא נפקע מ"מ לא קנה קנין גמור ואין ביאתה פועלת לרעה וכמבואר בסוגיא. ואמנם בן, דטעמא דהך מילתא לריך פירוש וביאור למא' באמת הלוקה נדה משאר ח"ל ועריות לענין מלות יבום, ואולי הוא זה משום דנדה לא רק דחפסי בה קידושין, רק גם צעיקר איסורה ועלם ההפלא שלה לא דמיא לשאר עריות וח"ל, דאין איסורה שייך כלל ללקוחין ונשואין שתהשז אשה שאסורה על יבמה, רק מעשה הביאה בשעתה אסורה, וכמבואר ברמז"ס פ"ח מהל' איסורי ביאה דה"ט דלא נעשית זונה משום דאינה בכלל אשה שאסורה להנשא לו, משא"כ בשאר עריות וח"ל כמבואר בדברי הרמז"ס שם, וכיון דאיסורה רק צמעשה הביאה לצד אין זה סתירה כלל לעיקר דין יבום. אבל עכ"פ איך שיבי' זה מפורש להדיא דבחי' ועשה אף דחפסי בהו קידושין אבל מ"מ איסורן סותר צעיקר ההפלא למלות יבום ואם צעלו לא קנו, ורק משום דין דחי' הוא דקיימא בהו מלות יבום בשלמות, ובנדה צעלם ההפלא אין כאן סתירה כלל, והן הן דברי החוס', וממילא לא שייך בה מילתא דרצא כלל, כיון דאין אנו לריבין בה לדין דחי' כלל רק המלוא מתקיימת גם בנדה ואיסורה, ולק"מ.

מש"ב הדרי"ג צענין גר תושב דלא דמיא קבלתו לגירות של גר לזק שנעשה עיי"ז ישראל ונתחייב צמלות אבל הכא הרי גם קודם קבלה מחויב הוא צ"י מלות והרי הוא